

ՍԱՄՍՈՆԻ ԿՈՒՐՈՒԹԻՒՆԸ

Ո՛վ կուրութիւն, քու դէմըդ ես բողոք ունիմ:
 Ոսոխներու մէջ կոյր նետովի՛
 Աւելի վատ է քան մուրալ,
 Շղթայ, զնտան, կամ հաշմանդամ մի ծեր դառնալ:
 Արարչագործ Լոյսն Աստուծոյ
 Ընդ միշտ շիջած է ինձ համար,
 Նաեւ անկէ ճառագայթող, հրճուանք առթող
 Ամէն ինչ որ ցաւըս պիտի թեթեւցընէր:

Այժմ ըստոր քան անարգ մարդն ու սողուններ,
 Որոնք ինձմէ գերազանց են,
 Որ կը սողան բայց կը տեսնեն,
 Մինչ լոյսին մէջ ես միշտ խաւար,
 Ու ենթակայ ամենօրեայ գեղծումներու,
 Անարգանքի ու ծաղրանքի ու լուտանքի,
 Փակ դուռներու ետին, կամ դուրս,
 Իբրը անկար, անխել, դրուած իշխանութեան
 Ներքեւ այլոց, բայց ոչ երբեք իմ ուժերուն.
 Հազիւ կիսով կարծես կ'ապրիմ,
 Առաւել քան կիսով մեռեալ:

Ինչ մութ, մո՛ւթ, մո՛ւթ, կէսօրուան իսկ բոցերուն մէջ,
 Անվերադարձ խաւարակով, ու բացարձակ խաւարումով,
 Այլեւ անյոյս՝ ունենալու Լոյսը՝ պայծառ ցերեկ օրուան:

Ո՛վ առաջին դուն ըստեղծուած շող ճառագայթ,
 Ու հըզօր Բան՝ «Եղիցի Լոյս . . .»:

Եւ լոյսն էր որ սըփռուեցաւ ամենուրեք:
 Ինչո՞ւ այսպէս ես զըրկըւած մընամ օրինեալ,
 Առաջնաստեղծ հըրահանգէն:

Արեւն ինծի համար խաւար է եւ լըռած՝
 Ինչպէս լուսինն որ իր պարապ ու լուսնային
 Զարայրին մէջ պահուըտելով կը թողլըքէ
 Գիշերը իր ճակատագրին:

Կեանքի համար լոյսը եթէ անհըրաժեշտ՝
 Կամ կեանքն իսկ է, կամ արդարեւ հոգիին մէջ

Լոյսն է ամբողջ եւ ամենուր,
Տեսողութիւնն ուրեմն ինչո՞ւ աչքին գունտին
Նըման փափուկ եւ ըզգայուն
Պահպանակին է վըստահուած
(Որ այնպէս հեշտ եւ բացայայտ փշացումի
է ենթակայ), եւ ոչ թէ նուրբ ըզգայնութեան՝
Որ թափանցած մարմնի բոլոր մասնիկներուն,
Ան կարենայ նայիլ, տեսնել, իրաքանչիւր
Բջիջէն ներս ըստ իր քըմաց, երբ որ ուզէ:

Այն ժամանակ այսպէս՝ լոյսէն վըտարանդի
Գերեալ պիտի չը դառնայի, այլ՝ որպէս լոկ
Խաւար երկրի մի բընակիչ (բայց լոյսի մէջ,
Եւ կէս մեռեալ կեանք մը ապրող, կենդանի մահ,
Եւ ընդթաղեալ, գերեզմանեալ):

Է՛ն ողբալին՝ ա՛յն՝ որ պիտի լինիմ դամբան
Ես ինքզինքիս, նաեւ՝ շրջուն մի գերեզման:

ՃՈՆ ՄԻԼԹԸՆ

Թրգմն. Թ. Ա. Մ.